

Török Dezsőné

Valószínűleg ez az utolsó fénykép a nagymamámról. Tulajdonképpen nem jó kép, de én ilyen komolynak, nagyon határozottnak, kicsit szigorúnak láttam mindig. Ritkán nevetett, de mindig sokat dolgozott. Cipőüzletük volt 1901-től az 1910-es évek végéig az Erzsébet körúton. A háború miatt tönkrementek, de kemény munkával összeszedték magukat, az 1930-as évek közepén új, nem nagy, de elegáns üzletet nyitottak az Andrássy úton.

Felnevelték, taníttatták a két lányukat, "illő módon", hozománnyal férjhez adták őket. Aztán a két unokára figyeltek. A nagymama soha nem kényeztetett, de mindig éreztem, hogy szeret.

Ez a kép egy évvel a nagypapa halála után készült. Akkor már egyedül vezette a cipőüzletet. De természetesen, mint korábban is mindig, ebben az évben is az ünnepi alkalmakra cipőt kaptam ajándékba. A születésnapomon kívül ilyen alkalom volt a zsidó újév, mert ősszel, a tanév kezdetekor kellett új cipő. Ha szükségem volt új, melegebb téli cipőre, az hanuka-ajándék volt.